

Arrest

nr. 238 779 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van X, X en X en die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 januari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 30 augustus 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 januari 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.08.2018 werd ingediend door :

(...)

Wettelijk vertegenwoordiger van:

(...)

Nationaliteit: Azerbeidzjan

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 22.12.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef sindsdien illegaal in België tot zij op 30.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 06.09.2013 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk één jaar en vijf maanden voor de eerste en iets meer dan zeven maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat dhr. H. op 10.02.2019 vrijwillig terugkeerde naar Azerbeidzjan. Huidige aanvraag 9bis wordt voor hem dan ook afgesloten met een beslissing zonder voorwerp. Betrokkene beroept zich op het feit dat alle drie de kinderen in België geboren zijn, dat zij nog nooit in het land van herkomst geweest zijn en dat zij geen enkele band zouden hebben met hun land van herkomst. Echter, allereerst merken we dat hun oudste en jongste zoon inderdaad in België geboren zijn. Voor hun zoon M. is het niet duidelijk waar hij geboren is. Het administratief dossier bevat namelijk twee verschillende geboorteaktes: één van het Franse Lille dat meldt dat hij geboren is op 13.11.2005 te Lille één van Azerbeidzjan waaruit blijkt dat hij op 01.01.2006 geboren is te Bilasuvar (Azerbeidzjan). Tijdens de asielprocedure verklaart mijnheer H. eveneens dat zijn zoon in Azerbeidzjan geboren is. Wat er ook van zij, ook het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij in 2009 vrijwillig terugkeerden naar Azerbeidzjan en pas in augustus 2011 terug naar België kwamen. Betrokkene toont niet aan waarom zij in 2009 wel kon terugkeren naar Azerbeidzjan ondanks het feit dat haar kinderen in België geboren waren maar dat zij dit anno 2020 niet meer zou kunnen. Bovendien merken we op dat het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf opent. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk, zoals betrokkenen zelf al aantoonde. De bewering dat de kinderen nog nooit in het land van herkomst geweest zijn, kan dan ook niet aanvaard worden daar ze niet ondersteund wordt door de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Azerbeidzjan hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Azerbeidzjan niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Azerbeidzjan zijn geboren (behalve eventueel de tweede zoon), hebben ze wel via hun ouders een band met Azerbeidzjan. Verzoekers hebben immers de Azerbeidzjaanse nationaliteit en zijn in Azerbeidzjan geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Azerbeidzjaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien merken we op dat mijnheer H. op 10.02.2019 reeds vrijwillig terugkeerde naar Azerbeidzjan, de kinderen hebben dus wel degelijk nog belangrijke banden met hun land van herkomst. Dit element kan dan ook

niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat haar kinderen al jaren in België school zouden lopen, dat zij enkel in het Nederlands lessen gevolgd zouden hebben waardoor een terugkeer voor hen een moeilijk proces zou zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende schoolattesten voor: voor zoon A.: schoolattesten voorschooljaren 2015/2016 en 2017/18 van de kleuterklas; voor zoon R.: een schoolattest van schooljaar 2016/2017 en een schoolattest van schooljaar 2018/2019 en voor zoon M. één schoolattest voorschooljaar 2015/2016. We stellen dus vast dat betrokkene slechts aan toont dat haar kinderen hier (eventueel) vanaf schooljaar 2015/2016 naar school gingen, er worden geen schoolattesten voorgelegd die betrekking hebben op vroegere schooljaren. Betrokkene legt evenmin schoolattesten voor het lopende schooljaar. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar kinderen hier al jaren ononderbroken naar school gaan. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan bovendien niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aan toont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Wat betreft het feit dat de kinderen enkel in het Nederlands lessen gevolgd zouden hebben, merken we op dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Azeri zouden spreken wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet in deze taal zouden zijn opgevoed. Bovendien merken we op dat de ouders er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was en dat de scholing van hun kinderen slechts een tijdelijke oplossing. De ouders dienden de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Azeri, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, vertrekkende vanuit een gedegen mondelinge kennis van deze taal temeer daar de kinderen reeds in Azerbeidzjan gewoond hebben. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat het administratief dossier geen bewijzen bevat van Nederlandse taallessen van mijnheer en dat mevrouw slechts één inschrijvingsbewijs voor niveau Waystage behaalde, wat ruim onvoldoende is om het haar mogelijk te maken haar kinderen in het Nederlands op te voeden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene wijst erop dat het voor haar kinderen zeer moeilijk zal zijn om te wennen aan het schoolsysteem in Azerbeidzjan, dat mijlenver verwijderd zou zijn van het Belgische schoolgebeuren en waar lijfstraffen schering en inslag zouden zijn. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar kinderen in Azerbeidzjan onderworpen zullen worden aan lijfstraffen. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij door haar jarenlange verblijf in België geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst en er volledig van vervreemd zou zijn. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij in 2009 samen met haar gezin vrijwillig terugkeerde naar Azerbeidzjan om pas in augustus 2011 naar België terug te keren. Verder blijkt uit het administratief dossier ook dat haar echtgenoot op 10.02.2019 vrijwillig terugkeerde naar Azerbeidzjan. Bovendien is betrokkene geboren en getogen in Azerbeidzjan, waar haar hele familie verblijft. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. De bewering dat betrokkene geen banden meer heeft met haar land van herkomst door haar jarenlange verblijf in België kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al jarenlang in België zouden verblijven, dat zij zich volledig geïntegreerd zouden hebben, dat zij intensieve taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zouden hebben, dat ook hun kinderen volledig geïntegreerd zouden zijn, dat haar echtgenoot onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij ten eerste werkwilbig zou zijn, dat zij bereid zou zijn om het even welke job te aanvaarden, dat zij al jarenlang in hun eigen onderhouden zouden voorzien zonder enige financiële bijstand, dat haar kinderen beleefd, vriendelijk en hardwerkend zijn en zich goed voelen in school en vele vrienden zouden hebben, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij één inschrijvingsformulier Nederlandse taallessen voorlegt en één arbeidsovereenkomst op naam van haar

echtgenoot) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“Schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Schending van artikel 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

Schending van artikel 8 EVRM.

Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel. Schending van het haalbaarheids- en uitvoerbaarheidsbeginsel inzake een beslissing op basis van artikel 8 EVRM en op basis van de artikels 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag.

Eerste onderdeel,

Verzoekster deed op 30.8.2018 een uitgebreide en specifieke aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet, zoals hoger geciteerd.

Die aanvraag verwijst naar de principes die moeten gerespecteerd worden ondermeer op basis van de rechtspraak van de Raad van State en met name dat het niet moet gaan om omstandigheden van overmacht, maar dat volstaat ‘omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen’. (RvSt. nr. 73.025, 9 april 1998,69).

De bestreden beslissing hanteert het door de Raad van State vooropgestelde criterium niet. De beslissing hanteert de begrippen ‘omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen’ niet. Deze woorden of begrippen komen niet voor in de bestreden beslissing.

De beslissing hanteert enkel de term 'buitengewone omstandigheden' zonder daar de inhoud aan te geven die de Raad van State vooropstelt. In die zin schendt de beslissing artikel 9bis vreemdelingenwet. Dit artikel geeft een discretionaire beoordelingsbevoegdheid aan verwerende partij, maar laat geen loutere willekeur en algemene motivering toe.

Zo schendt de bestreden beslissing artikel 9bis vreemdelingenwet en de invulling ervan door de Raad van State, door nergens de door verzoekster ingeroepen omstandigheden in hun geheel te overwegen, wat dient te gebeuren op basis van de rechtspraak van de Raad van State.

Nergens wordt de samenhang tussen volgende gegevens aan enige beoordeling ongeworpen: haar lang verblijf van 16 jaar op het ogenblik van de aanvraag (asielaanvraag verzoekster op 23 mei 2002; aanvraag 9bis op 30 augustus 2018) en van 17,5 jaar op het ogenblik van de beslissing; het gegeven dat zij in het kader van de asielaanvragen bijna 4 jaar en negen maanden volledig legaal in België verbleef, de geboorte van twee kinderen in België en van een derde kind in Lille (Frankrijk), het schoolgaan en de schoolplicht van de kinderen, het niet ten laste zijn van de Belgische staat in de ganse periode van verblijf in België, de totale integratie van het gezin...

Deze omstandigheden worden allen los van elkaar beoordeeld, maar nergens wordt beoordeeld hoe al deze omstandigheden samen het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om terug te keren en zo buitengewone omstandigheden kunnen vormen. Nergens wordt beoordeeld hoe kwantiteit kan omslaan in kwaliteit.

Dit betekent een schending van de motiverings- en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Tweede onderdeel,

Verzoekster had in de aanvraag gesteld:

“Er moet dus steeds een belangenafweging gemaakt worden tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis Vw. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.”

Verzoekster had dus gesteld dat er een belangenafweging diende te geschieden tussen enerzijds de belangen van de Belgische staat en anderzijds de belangen van verzoekster. Deze proportionaliteitsafweging is volledig afwezig in de bestreden beslissing.

Er wordt eenzijdig gemotiveerd over de motieven van verzoekster zonder deze ook maar op enige wijze af te wegen tegen de belangen van de Belgische staat; er wordt nergens gesteld welk dan wel het belang zou zijn van de Belgische staat bij de verplichting van verzoekster om voor de aanvraag terug te keren naar Azerbeidzjan.

Dit is een noodzakelijke motivering die volledig afwezig is in de bestreden beslissing; dé faire balance-toets wordt niet uitgevoerd.

Alleszins wordt niet geantwoord op wat verzoekster op dit punt in de aanvraag had gesteld.

Verzoekster wijst er op dat de noodzaak op proportionaliteitsafweging op zich geldt, en nog meer specifiek geldt wanneer het de belangen van de kinderen betreft. (Zie tweede subonderdeel van derde onderdeel).

Derde onderdeel,

Eerste subonderdeel,

Verzoekster had in de aanvraag gewezen op de belangen van de drie kinderen.

De artikels 3, 4, 9, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest Grondrechten EU dienden overwogen te worden.

De beslissing laat dit na. Er is geen enkel motief dat het belang van de kinderen als eerste overweging neemt. Vermelde artikels komen niet voor in de bestreden beslissing.

Tweede subonderdeel,

Verzoekster verwijst naar volgende rechtspraak van het EHRM, dat benadrukt dat in situaties waar kinderen bij betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind, als volgt:

Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moet beoordelen in het licht van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, §109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, §144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013 Berisha/Zwitserland, §51 met verwijzing naar Grote Kamer, 6 juli 2010 Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§135- 136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §78). (eigen onderlijning)

De bestreden beslissing neemt de belangen van de kinderen niet als eerste overweging, zoals artikel 3 Kinderrechtenverdrag vereist.

Er is in de bestreden beslissing niet alleen geen proportionaliteitsafweging op zich noch specifiek wat betreft het belang van de kinderen in verhouding tot het belang van de Belgische staat (zie tweede onderdeel), maar er is evenmin enig ernstig onderzoek en afdoende motivering voor wat betreft de uitvoerbaarheid en haalbaarheid van de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster en haar kinderen.

De bestreden beslissing motiveert enkel, en dan nog niet afdoende, met betrekking tot de mogelijkheid op terugkeer naar Azerbeidzjan en het schoollopen aldaar. Maar die laatste overwegingen zijn louter theoretisch en miskennen de evidente realiteit dat kinderen van die leeftijd die nooit opgevoed werden in het schoolsysteem in dat land maar in een hoogontwikkeld schoolsysteem in een Westers land, niet of niet op verantwoorde pedagogische wijze school kunnen lopen in dat land.

Het motief dat een verplichte tijdelijke terugkeer van de kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat 'het loutere feit dat men in België geboren is, niet voldoende is om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden', is onzorgvuldig en minstens niet afdoende. Verzoekster heeft nooit opgeworpen dat het feit op zich in België te zijn geboren een buitengewone omstandigheid uitmaakt, maar wel dat zij nadat zij in België zijn geboren, opgegroeid zijn in de Belgische normen en waarden. Vermeld motief beantwoordt dit gegeven niet.

De motivering faalt nog meer waar zelfs gesteld wordt dat geen bewijzen zouden voorliggen van het schoolgaan in de jaren voorafgaand aan 2015/2016 en daarna in 2019.

Dergelijke motivering ontkent het licht van de zon. De kinderen kunnen maar schoollopen in de aangeduide jaren en in de aangeduide klassen wanneer zij voorafgaandelijk de andere klassen doorlopen hebben. En wat 2019 betreft: de aanvraag zelf dateert van augustus 2018; verzoekster had kunnen verwachten dat op veel kortere termijn dan thans is gebeurd, zou beslist zijn over de aanvraag. Door anderhalf jaar te wachten met een beslissing kan verwerende partij zich niet op de eigen inertie beroepen om verzoekster te verwijten dat er geen schoolattesten uit 2019 werden voorgebracht. Maar uit de neergelegde attesten en de klassen waarin de kinderen op dat ogenblik les volgden, kan met een elementaire logische redenering worden afgeleid dat zij ook in 2019/2020 school lopen.

De beslissing schendt door niet te motiveren in antwoord op vennelde elementen de motiveringsverplichting; minstens is de beslissing onzorgvuldig.

Vierde onderdeel,

De specifieke motiveringen van de bestreden beslissing zijn onjuist, minstens niet afdoende.

-De duur van de asielprocedures zou één jaar en vijf maanden bedragen.

Dit is onjuist.

Verzoekster heeft drie asielaanvragen ingediend.

-23.5.2002 tot 26.10.2005;

-8.8.2011 tot 20.11.2012;

-30.1.2013 tot 6.9.2013.

In totaal gaat het om een periode van 5 jaar en 2 maanden.

Dit is wezenlijk verschillend van het 1 jaar en 5 maanden van de beslissing. Het verschil van ongeveer 3 jaar en 9 maanden in de beoordeling van het verblijf is een belangrijke feitelijke onjuistheid, die onmiskenbaar invloed heeft op de beslissing zelf. De bestreden beslissing beschouwt de door haar vermelde periode als 'niet onredelijk lang'; het is bijgevolg een beoordelingscriterium geworden, maar de feitelijke grondslag ervan is onjuist. Wanneer de juiste periode in overweging was genomen diende geoordeeld te worden dat deze 'wel onredelijk lang' was. Ter illustratie verwijst verzoekster naar de periode die in dat kader voor gezinnen met kinderen aanvaard werd in de omzendbrief Turtelboom, met name driejaar asielprocedure.

De motiveringsplicht vereist dat de motieven feitelijk juist zijn.

-De echtgenoot/vader is op 10.2.2019 vrijwillig teruggekeerd naar Azerbeidzjan.

Dit gegeven is juist, maar verzoekster betwist dat dit opzichtens haar en haar kinderen kan aangewend worden. Er is geen enkele vraag gesteld naar de reden waarom hij is teruggekeerd. Verzoekster stelt dat dit volledig losstaat van haar situatie en van deze van de kinderen. Het ging om een louter persoonlijke kwestie, die niet gezinsgebonden was.

-De plaats van geboorte van de kinderen; er zou twijfel bestaan over de geboorteplaats van M.

M. is in Lille (Frankrijk) geboren op 13.11.2005 (zie geboorteakte) en niet in Azerbeidzjan. Dit laatste betreft een foute informatie in het dossier waarvan verzoekster de reden van bestaan niet kent. Het kind is in Frankrijk geboren nadat de eerste asielaanvraag was afgewezen, en verzoekster naar Frankrijk was gegaan om daar een nieuwe asielaanvraag te doen en waar zij zeer kort verbleven heeft.

De twee andere kinderen zijn in België geboren.

Feit is dat de drie kinderen niet in Azerbeidzjan zijn geboren en dat land zo goed als niet kennen. De drie kinderen zijn thans respectievelijk 15 jaar, 13 jaar en 7 jaar oud.

-De terugkeer in 2009 naar Azerbeidzjan.

Het gezin is inderdaad in 2009 naar dat land teruggekeerd. De reden was dat de asielaanvragen in België en Frankrijk waren afgewezen en zij hoopten om toch een vreedzaam leven in dat land te kunnen opbouwen. Omdat zij opnieuw politieke problemen kregen zijn zij in 2011 naar België teruggekeerd. Haar man deed een nieuwe asielaanvraag op 19.1.2011, en verzoekster op 8.8.2011.

Te buiten gelaten deze terugkeer dient bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden rekening te worden gehouden met het gegeven dat verzoekster en haar kinderen voorheen van 2002 tot 2009 ononderbroken zeven jaar in België, met korte onderbreking in Frankrijk, hebben gewoond, en dat zij na de terugkeer intussen reeds opnieuw ononderbroken bijna negen jaar in België wonen. Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat, zoals de beslissing doet zonder rekening te houden met de lange verblijfsperiode in België, het onjuist is dat de terugkeer in 2009 'anno 2020 niet meer zou kunnen' of bijzonder moeilijk zou zijn.

-Het schoollopen van de kinderen in België wordt niet als een buitengewone omstandigheid aanzien.

In eerste instantie is het niet aanvaardbaar dat de bestreden beslissing stelt dat niet zou aangetoond zijn dat de kinderen vanaf hun schoolplichtigheid en ook na het indienen van de aanvraag in augustus 2018 naar school zouden gaan. Het is de evidentie zelf dat dit is gebeurd daar de neergelegde attesten aantonen in welke studiejaren de kinderen op het ogenblik van de aanvraag waren; zij kunnen niet in die klassen zitten als zij de voorafgaande schooljaren niet gevolgd hebben. Hetzelfde geldt voor het vervolg van hun studies na augustus 2018. Zoals hoger gesteld is het door zelf lang te wachten met een beslissing dat verwerende partij uit haar eigen stilzitten in dat kader een motief meent te kunnen putten. Dergelijk motief faalt.

In tweede instantie gaat de bestreden beslissing op dit punt volledig voorbij aan de realiteit. Het gaat om drie kinderen die in België, respectievelijk Frankrijk geboren zijn en thans 15, 13 en 7 jaar oud zijn. Op een korte onderbreking na hebben deze kinderen hun ganse schoolopleiding en dit van jongsaf aan in België genoten. Zij hebben nooit enige schoolopleiding gehad in een ander land. Toen de familie in 2009 kort is teruggekeerd naar Azerbeidzjan was het jongste kind nog niet geboren, en waren de oudste kinderen respectievelijk 6 en 4 jaar oud, en zij hebben daar geen school gelopen. Zoals hoger gesteld schendt de beslissing in dit kader ook de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag die een normale schoolopleiding waarborgt.

In derde instantie gaat het in dit kader voor wat betreft de belangen van de kinderen niet op te motiveren dat het de verantwoordelijkheid is van de ouders dat de kinderen in dergelijke situatie terecht zijn gekomen. Dit motief, voor zover het al opgaat, quod non, staat los van de belangen van de kinderen, die op zich dienen beoordeeld te worden.

In vierde instantie is het geen afdoend motief te stellen dat de kinderen school zouden kunnen lopen in Azerbeidzjan omdat zij in de huiselijke sfeer Azeri zouden spreken. Uiteraard spreken de kinderen in de huiselijke sfeer Azeri, maar zij kunnen die taal niet lezen of schrijven. Maar de huistaal is geen basis voor schoolopvoeding, zoals ook actueel in de Belgische situatie aan bod komt.

De bestreden beslissing faalt voor wat betreft de motiveringsverplichting.

Vijfde onderdeel,

De beslissing stelt in de laatste motiveringsparagraaf geen rekening te moeten houden met de integratie van het gezin.

Dit gaat in tegen rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die aanvaardt dat een goede integratie een bijzondere omstandigheid kan uitmaken.

“Door de elementen van integratie te weigeren te onderzoeken wegens dit bewust illegaal verblijf en door de elementen van integratie niet op hun inhoudelijke verdiensten te beoordelen, heeft de gemachtigde de feitelijke aspecten van de hem voorgelegde aanvraag niet deugdelijk onderzocht. ... De beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.”

(RvV arrest nr. 161 631 dd. 9 februari 2016, inzake H.K. t. Belgische Staat).

“Op het element van verzoeksters integratie, haar werkbereidheid, het volgen van een opleiding kapper wat een knelpuntberoep is en het volgen van taallessen, wordt enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis vreemdelingenwet.” (RvV arrest nr. 82 707 van 11 juni 2012, inzake P.K. t. Belgische Staat).

In casu is er schending van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 9bis vreemdelingenwet.”

2.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en de feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissing. Er wordt verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Verder motiveert de gemachtigde van de minister waarom volgens hem de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Deze voorziene motivering is pertinent. In zoverre verzoekers aangeven van mening te zijn dat bepaalde aspecten ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing zijn betrokken, wordt dit mee besproken bij het verdere onderzoek van het middel.

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het door verzoekster eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. De ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in België te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.2.4. De gemachtigde van de minister heeft in de voorliggende zaak geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.2.5. In een eerste onderdeel van het middel wijst verzoekster erop dat het begrip 'buitengewone omstandigheden', overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat er sprake is van omstandigheden die maken dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Zij betoogt dat de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden los van elkaar heeft beoordeeld, terwijl net uit het geheel van deze elementen zou blijken dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder is nagegaan of verzoekster omstandigheden naar voor heeft gebracht die maken dat zij de aanvraag om de verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure, dit is via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt ingegaan op de verschillende door verzoekster in dit verband ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze volgens verweerder niet aantonen dat de aanvraag niet kan worden ingediend via de gewone procedure. Verzoekster toont niet aan dat op een welbepaald door haar als buitengewone omstandigheid ingeroepen element niet op een pertinente en draagkrachtige wijze is geantwoord. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, betekent het enkele gegeven, dat de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State niet uitdrukkelijk wordt vermeld in de motivering van de bestreden beslissing, verder nog niet dat verweerder niet heeft gehandeld in overeenstemming met deze rechtspraak. Op geen enkele wijze toont verzoekster concreet aan dat zulks het geval zou zijn of dat verweerder in werkelijkheid van haar het bewijs van overmacht zou vereisen. Zij toont niet concreet aan dat verweerder, bij de beoordeling van de elementen die ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag werden ingeroepen, aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' een incorrecte of onwettige invulling heeft gegeven. Met haar uiteenzetting, of nog met het louter herhalen van de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen, zonder in te gaan op de voorziene motivering hieromtrent, toont verzoekster nog niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling van deze elementen kennelijk onredelijk of willekeurig heeft gehandeld, of zijn ruime beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden.

Waar verzoekster aanvoert dat niet blijkt dat de door haar ingeroepen omstandigheden in hun geheel zijn overwogen, merkt de Raad op dat uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Verzoekster brengt ook geen concrete rechtspraak van de Raad van State naar voor waaruit iets anders zou kunnen blijken. Zij toont met haar uiteenzetting geen motiverings- of zorgvuldigheidsgebrek of een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan. Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.2.6. Waar verzoekster aanvoert dat er een belangenafweging moet worden gemaakt tussen het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis en anderzijds de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster geen bepaling aanhaalt waaruit blijkt dat de verwerende partij uitdrukkelijk dient over te gaan tot een belangenafweging tussen de ongemakken van verzoekers en de toepassing van de wet. Zoals in het eerste onderdeel reeds aangehaald, dient de bestreden beslissing formeel te motiveren en moeten daarbij de ingeroepen buitengewone omstandigheden worden beantwoord door de verwerende partij. De Raad ziet ook niet in waarom een dergelijke motivering op zich niet reeds de door verzoekster aangehaalde belangenafweging zou kunnen inhouden. Het feit dat het indienen van de aanvraag in het land van herkomst ongemakken met zich meebrengt, houdt niet in dat deze ongemakken gelijk zouden staan aan de buitengewone omstandigheden of dat zij niet langer buitengewone omstandigheden zou dienen aan te tonen. Het tweede onderdeel is niet gegrond.

2.2.7. In het derde onderdeel verwijst verzoekster naar de artikelen 3, 4, 9, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoekster voert aan dat het belang van de kinderen ten onrechte niet als eerste in overweging werd genomen. Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136). Uit de elementen van de zaak blijkt niet dat de eenheid van het gezin *in casu* in het gedrang is. Wat betreft het welzijn van de kinderen, wijst de Raad erop dat deze verantwoordelijkheid in de eerste plaats bij de ouders ligt. Het is dan ook niet ten onrechte dat de verwerende partij er in de bestreden beslissing op wijst dat verzoekster ervoor koos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 december 2012. Daarnaast bespreekt de verwerende partij ook de elementen die werden aangevoerd met betrekking tot de kinderen. Zo wordt in de bestreden beslissing niet aanvaard dat de kinderen nooit in het land van herkomst zouden zijn geweest aangezien dit niet wordt ondersteund door de informatie in het administratief dossier. Zo keerde het gezin van 2009 tot 2011 terug naar Azerbeidzjan. Er werd ook niet aannemelijk gemaakt dat de kinderen geen enkele band met Azerbeidzjan zouden hebben, noch dat zij een zodanige taal en culturele achterstand zouden hebben dat zij in Azerbeidzjan niet zouden kunnen aansluiten op school. Er blijkt ook dat de echtgenoot van verzoekster (en tevens vader van de kinderen) reeds in februari 2019 vrijwillig terugkeerde naar Azerbeidzjan, waaruit de bestreden beslissing afleidt dat de kinderen nog wel belangrijke banden hebben met het land van herkomst. Ook de schoolloopbaan van de kinderen wordt besproken, doch de bestreden beslissing wijst erop dat verzoekers zich ervan bewust moesten zijn dat de schoolloopbaan plaatsvond in een situatie van precair verblijf, waarbij reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Verzoekster wordt dan ook niet bijgetreden waar zij stelt dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen. De aangevoerde elementen met betrekking tot de kinderen worden immers ruim besproken in de bestreden beslissing. Het gegeven dat de belangen van de kinderen een primordiale rol zouden hebben bij het nemen van overheidsbeslissingen, houdt niet in dat de aanwezigheid van kinderen in België *ipso facto* tot een positieve verplichting aanleiding zou geven. Dit onderdeel is niet gegrond.

In een vierde onderdeel voert verzoekster aan dat de specifieke motivering onjuist of niet afdoende zou zijn. Zij betoogt dat het motief dat de duur van de asielprocedures één jaar en vijf maanden zou bedragen onjuist is vermits de drie navolgende asielaanvragen van verzoekster in totaal vijf jaar en twee maanden hebben geduurd. Dit is een wezenlijk verschil met de periode van één jaar en vijf maanden in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enkel gewag gemaakt van de asielaanvraag die werd afgesloten op 22 december 2012 en van de asielaanvraag die vervolgens werd ingediend op 30 januari 2013. De verwerende partij heeft inderdaad geen rekening gehouden met een eerdere asielprocedure die zou hebben gelopen van 23 mei 2005 tot 26 oktober 2005.

De bestreden beslissing stelt echter vast dat verzoekster met haar gezin in 2009 is teruggekeerd naar Azerbeidzjan, waar zij verbleef tot 2011. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig dat de verwerende partij bij het beoordelen van de duur van de asielprocedures enkel rekening heeft gehouden met de procedures die werden ingesteld na haar komst in België in 2011. In de bestreden beslissing wordt verder ook nergens gesteld dat de totale duur van de procedures een jaar en vijf maanden zou bedragen. Er wordt daarentegen vastgesteld dat de eerste (volgens verzoekster de tweede) asielprocedure een jaar en vijf maanden bedroeg en de daaropvolgende asielprocedure iets meer dan zeven maanden. Geen van deze procedures heeft aanleiding gegeven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus en naar aanleiding van deze procedures werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Waar verzoekster verwijst naar de "*omzendbrief Turtelboom*", merkt de Raad op dat de inhoud van de instructie van 26 maart 2009 grotendeels werd hernomen in de latere instructie van 19 juli 2009 en dat deze laatste instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Bovendien heeft verzoekster zich in haar aanvraag niet beroepen op deze instructie, zodat de verwerende partij niet gehouden was hierover te motiveren.

Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij geen enkele vraag heeft gesteld naar de redenen waarom de echtgenoot/vader in februari 2019 vrijwillig is teruggekeerd naar Azerbeidzjan, doet dit geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van dit motief. Verzoekster betwist niet dat deze is teruggekeerd, evenmin blijkt uit verzoeksters uiteenzettingen dat er geen contact meer zou zijn binnen het gezin. In de bestreden beslissing kon terecht worden gesteld dat uit diens terugkeer blijkt dat er nog steeds banden zijn met Azerbeidzjan. Het feit dat de vader zou zijn teruggekeerd omwille van een "*persoonlijke kwestie*", doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekster aanvoert dat haar zoon M. in Frankrijk is geboren en niet in Azerbeidzjan, merkt de Raad op dat het feit dat foutieve informatie in het dossier zou zijn geslopen *in casu* niet kan worden toegerekend aan de verwerende partij. Met de loutere verklaring dat "*er een fout in het dossier is geslopen*" toont verzoekster niet aan dat onterecht werd vastgesteld dat er voor M. sprake is van twee geboorteaktes, waarvan de ene verklaart dat M. is geboren in Azerbeidzjan en de andere dat hij zou zijn geboren in Frankrijk. Zoals verzoekster zelf aanvoert, betreft de essentiële vraag echter of de kinderen nog banden hebben met Azerbeidzjan, meer bepaald of zij in staat zijn aansluiting te vinden bij het onderwijs in Azerbeidzjan. De bestreden beslissing oordeelt dat er *in casu* sprake is van culturele en taalkundige banden met Azerbeidzjan. De vraag of verzoeksters zoon M. in Frankrijk of in Azerbeidzjan werd geboren, werpt daar geen ander licht op.

Waar verzoekster aanvoert dat zij met haar gezin inderdaad in 2009 terugkeerde naar Azerbeidzjan, maar dat zij van 2002 tot 2009 in België hebben geleefd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft, waarbij wordt geoordeeld dat er geen aanvaardbare redenen zijn waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend. Verzoekster keerde met haar gezin in 2009 terug naar Azerbeidzjan, waaruit, volgens de bestreden beslissing, blijkt dat zij wel degelijk in de mogelijkheid is om terug te keren naar Azerbeidzjan om er de aanvraag in te dienen. De Raad ziet niet in waarom het gegeven dat verzoekster met haar gezin van 2009 tot 2011 in Azerbeidzjan verbleef, niet in aanmerking zou mogen worden genomen als indicatie dat verzoekster wel degelijk kan terugkeren naar Azerbeidzjan om er de aanvraag in te dienen.

Waar verzoekster aanvoert dat niet is aangetoond dat de kinderen ononderbroken naar school gaan, stelt de bestreden beslissing enkel dat er voor de desbetreffende jaren geen schoolattesten werden neergelegd. Verzoekster wordt niet bijgetreden waar zij aanvoert dat uit de schoolplichtige leeftijd van de kinderen zelf zou blijken dat de kinderen ononderbroken naar school gingen. De verwerende partij maakt geen beoordelingsfout waar zij stelt dat, nu geen schoolattesten van eerder dan 2015-2016 werden neergelegd, niet is aangetoond dat de kinderen al jarenlang ononderbroken in België naar school gaan.

Daarenboven werd gemotiveerd dat niet blijkt dat de kinderen bijzondere noden hebben zodat zij gespecialiseerd onderwijs nodig zouden hebben, en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij niet in staat zouden zijn aan te sluiten bij het Azerische onderwijssysteem. Het feit dat verzoekster het daar niet mee eens is, houdt niet in dat de bestreden beslissing daarom disproportioneel of kennelijk onredelijk zou zijn. Ook waar verzoekster aanvoert dat het feit dat de kinderen thuis Azeri spreken nog geen basis is voor de schoolopvoeding, tonen zij de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing niet aan.

Waar in het vijfde onderdeel verzoekster verwijst naar twee arresten van de Raad (nrs. 82 707 van 11 juni 2012 en 161 631 van 9 februari 2016), waarin werd geoordeeld dat de elementen van integratie in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* wél dienden te worden onderzocht, blijkt uit de lezing van deze arresten dat het telkens een aanvraag betrof die ongegrond werd verklaard, in tegenstelling tot de huidige zaak, waarin de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Hoger werd reeds vastgesteld waarom de elementen van integratie niet behoren tot de buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom een aanvraag in België kan worden ingediend.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT